

Miks korraldada perelaagrit?

Preester Aabraham, Eesti Õigeusu Noorte Liidu juhatuse liige

Tänapäeva peremudel ühiskonnas on muutunud ja kui vaadata tulevikku, siis on see samasooliste abielu temaatikast tekkinud surve tõttu ühiskonnas, veelgi drastilisemalt muutumas. Need ebaloomulikud muutused peremudelis jäävad aga selle langenud, teiseneva ja valeliku maailma juurde kuuluvaks. Jumalariigi – tulevaste asjade perspektiivis on pere aga kutsutud olema “väikene Kirik” – otsekui tõeline “rahusaareke” keset seda “haigetsaanud” ja “valu käes kannatavat” maailma. On üks koht evangeeliumis, kus Kristus nutab (*Jh.11:35*). Ta nutab oma sõbra Laatsaruse pärast, kes on juba mitu päeva surnud. Võibolla tuleks Jeesuse valus näha midagi enam, kui pelgalt kurvastust oma surnud sõbra pärast, kes peagi surnust üles tõuseb. Jeesus nutab kõikide inimeste saatuse, valust ja surmast vaevatud inimloomuse pärast, mis on patu tagajärg.

Püha Johannes Kuldsuu on öelnud, et siin ilmas kannatatud valule, kurbusele ja tagakiusamistele annab Jumal kannatajatele teises ilmas palgaks närtsimatud aukroonid. Kuid mitte igasugune kannatus ei päri sellist au. Kannatuses ilma Jumalata kaotab inimene lootuse ja rõõmu. Kui inimese tee pole jumalariigi otsingus ja ta ei oota lootusega ülestõusmist, siis muutuvad praeguse elu valu, kurbus, kiusatused, katsumused, mured, kannatused ja valuohked väljakannatamatuks koormaks ning suruvad inimese põlvili, muudavad ta kurvameelseks ja isoleerituks, tekitavad talle depressiooni ja viivad enneaegse surmani. Ainult elu Kristuses, elu koos Kristusega, see aga tähendab armastada nii nagu armastab Kristus, see tähendab ka valu ja kannatust koos Kristusega, ja enamgi veel - surma koos Kristusega - ainult see tee viib meid läbi bioloogilise elu “valuvormi” igavesse ellu koos Kristusega, koos tõelise Jumalaga.

Perel, kui “väikesel Kirikul” on kanda väga oluline roll “suures Kirikus” – Kirikus, kui Kristuse Ihus. Algab ju inimese elu embrüona emaüsas, kus isa ja ema annavad ihu, Jumal aga hinge, moodustades nõnda ühe terviku. Bioloogilisel elul on ajalikus maailmas hindamatu väärtus, kuna see pole lihtsalt Jumala armuand, vaid kujutab endast ainulaadset võimalust - loodud inimese võimalust, saada läbi Kiriku - ristimise ja salvimise osa Jumala mitteloodud armuvägedest Jeesuse Kristuse enese jumalikkuses. Nii kasvab ihust hinge pühamu ja maapealsest elust tulevase maailma elu salasuslik astja. Järelikult tähendab elu algus samal ajal ka hinge algust. Meie sündimise hetkel on suurem kaal kui meie surma hetkel, sest sünd on igaviku algus, samas kui surm on ainult kaduviku lõpp.

Laps on alati armastuse vili, isegi siis kui tema sündi ei oodata. Mis aga saab olla ilusam, kui laps sünnib perekonda, kus teda oodatakse, kus on armastav ema, isa ja Kristus nende keskel. Langenud maailma reaalsuses see enamasti nii ei ole. Peres, alates ema turvalisest üsast, kaitsva “väikese Kiriku” rüpes õpib laps kogema Jumalat ja maailma, kogema turvalisust aga ka ohte. Tihti on perelaager see koht, kus lapsele avardub laiem pilt “suurest Kirikust”. Toimub ju laager Kiriku palverütmis, koos vanemate, uute sõprade ja mänguga. Laager algab väikese veepühitsusega ja laagrikoha sisseõnnistamisega ning laager võetakse kokku Püha Liturgiaga, mis on laagri kõrghetk. Laager ei ole ainult lastele, vaid

ongi pigem suunatud emadele ja isadele, miks mitte ka vanaisadele ja vanaemadele, kes on eeskujuks ja toeks järelkasvule. Nii kuidas suhtuvad ja käituvad vanemad ees, nõnda käituvad lapsed nende järel. Ja nõnda me moodustame ühe suure pere, kus Kristus on meie keskel. Just koosolemine ja koos Jumala kogemine ning kogemuste vahetamine ja jagamine muudavad perelaagri väga oluliseks, sest Individualism on meie pääsemise kõige vahetum vastane ja see on surmavalt ohtlik.

Võib juhtuda, et elumere keeristes meie lapsed eksivad, kuid kui nende hinges sügaval on kogemus Kirikust ja Jumalast, siis nad teavad kuhu tagasi pöörduda, ja meil ei ole vaja nende pärast karta.